

Z Á V A D A P Á L
P E R N Y E É S F Ű

Úgy beszéltek meg, hogy délelőtt tízkor találkoznak a főtéri templomnál. Pfeifer azt ígérte, hét után elindul Zuglóból, márpedig egy jó karban lévő Ladának ennyi menetidő elég kell hogy legyen, ő meg ott fogja várni a szülőfaluja közepén valamelyik padon. Feltehetőleg nem azon, ahonnan a szovjet emlékszobor domborművére nyílik kilátás, hanem inkább a toronyhoz közelebb esőt fogja választani, ilyenkor az lesz árnyékban. Az újságosbódében – péntekről lévén szó – biztosan megkapja a friss *Élet és Irodalmat* is a *Tükör* mellé, azokkal ellesz egy darabig, de azért Miklós ne késsen sokat.

Miklós, azért ha lehet, ne késsél sokat. Dehát nem is szólította még így, a keresztnévén. Sehogyan se szólította meg.

Pfeifer Miklóssal pár hete találkozott először, addig csak egy-két barátja emlegette, akik a filmgyár környékéről ismerték, hogy kísérleti- és rövidfilmjei vannak, meg néhány dokumentumfilmje. De állítólag többnyire dobozban, mert vagy formabontóak, vagy a témájuk kényes. Úgyhogy ő még egyiket se látta – hacsak nem valamelyik művészportréját mondjuk, véletlenül a tévében, mert állítólag olyasmiket is csinált, de ilyenre sem emlékszik.

Ezért igencsak elcsodálkozott, amikor ez a Pfeifer, akinek csak a neve volt ismerős, azt üzenté neki Kuthy

Flórával – egyáltalán honnan tudta, hogy az utóbbi hetekben gyakrabban fel szokta hívni Flórárt? –, hogy szeretné fölkeresni valamelyik délelőtt az intézetben. Azt is tudta, hogy kedden és csütörtökön járnak be, vagyis ezek a kutatónapok jöhetnek szóba, sőt hogy a Várban melyik épületben, hol találja a szobájukat. Ez és ez a Pfeifer száma, szóljon neki vissza, mikor alkalmas, ezt mondta Flóra. Kiderült, hogy Fényes Andor ajánlotta őt, mint akinek van egy szociográfiakötete a falusi ötvenes évekről, hátha tud majd segíteni Pfeifernek.

Mit tudom én, hogy tudok-e, csak mert Andornak sincsen más ismerőse...? Ezt nem mondta persze Flórának, csak eszébe jutott, miután letette a telefont, hogy talán se Pfeifer, se Fényes nem ismer senkit, aki vidéki lenne – de talán még Flóra sem.

De miután az intézeti szobában meg a büfé előtt, az udvaron Pfeifer Miklós nemcsak hogy rokonszenvesen tárta föl előtte, miről is szólna az a dokumentumfilm, amellyel őszintén szólva el van akadva, hanem másnap a Lumumba utcai filmgyár egyik kistermében le is vetített néhány vágatlan snittet a már leforgatott interjúkból, hamarosan úgy folytatták a megbeszélésüket, mint akik végül is szívesen dolgoznának együtt. Már ha elhatároznák, merre is induljanak tovább.

Te jól ismered a korszakot meg azt a vidéket is, mondta Pfeifer, kapásból lesznek ötleteid, biztos vagyok benne.

Na persze, hát ő pont erről híres, a sziporkázó mentőötletekről. Hirtelen nem jutott eszébe okosabb annál, mint hogy tűvé kell tenni mindent elérhető források után, meg

hogy alaposabban körül kéne nézni a helyszínen – vagy is letáborozni ott, legalábbis a környéken, és kikérdezni, akit csak lehet. Habár Pfeifer hatására most mintha nem a megszokott szociográfusi vadászösztön mozdulna meg benne – inkább valami botcsinálta, de fölízgatott nyomozóé.

*

A filmgyárból nem a kölcsönlakásába sietett, ahol a válása óta lakott, hanem a gimnáziumhoz, ahol Kuthy Flóra hetente kétszer délután háromig rajzsakkört vezet – ezt nemrég tudta meg, és egyszer már megpróbált úgy tenni, mintha véletlenül járt volna arra. A meglepetés ezúttal egészen jól sült el, mert Flóra megörült neki, nem kellett rohannia – a gyerekei az apjuknál voltak éppen –, úgy-hogy útközben meg is ebédelhettek együtt. Önkéntelenül is a szomszédos kifőzdét ajánlotta a Hunyadi tér sarkán – minthogy itt lakik kétháznyira, neki ez az egyik törzshelye, ahol egy jó ízlésű nagymama megbízhatóan főz, vékonyan rántja be a zöldfőzelékjeit, és egészen jó rakott káposztát csinál –, Flóra pedig nevetve hagyta meggyőzni magát.

De nem lehet, hogy az még jobban tetszene neki, ha ő a túloldali füstös presszó bádoggpultjánál konyakot rendelne szódával, a következő körhöz pedig a hátsó bokszot ajánlaná, ahol végre zavartalanul állapodhatna meg a tekintetük egymáséban? Hogy ne kelljen már annyi mindenre figyelve ide-oda kapkodni a szememet, hanem hagynám, hogy most egyedül a tiédbe vesszen?

Tekinthetnéd ezt váratlanul kedves vakmerőségnek is, amely magával sodorhatna minket, akár egészen föl, a második emeleti nyitott ablak alatti ágyamig – miért nem merem akkor kipróbálni?

Ehelyett köménymagos tojáslevest és tökfőzeléket megfásított emelnek a tálcájukra, és a kis sarokasztalhoz ülnek. Flórának pedig nemcsak az ebéd ízlik, hanem elbűvölően érdeklődő, megkérdezi, hogy sikerült-e már beszélnie Pfeiferrel. Mire ő megköszöni az üzenetközvetítést, és elújságolja, hogy már találkoztak.

Munkát ajánlott nekem.

Pfeifer? Munkát?

A segítségemet kérte.

Hogy te találd ki a filmjét?

Miért, ismered?

Futólag már elég régről... Néha fölbukkan, vontá meg a vállát Flóra, és hozzátette még, hogy különben állítólag rendes ember.

Szóval Pfeifer Miklós most olyan dokumentumfilmen dolgozik, meséli ő tovább, amely egy 1950-es perről szólna, amikor gyűjtogatásért állítottak valakit statáriális bíróság elé. De hogy miért éppen erről, ebbe nem avatta be – amit ő megért, nem könnyű ilyesminek az okát egyszerűen megmagyarázni. Emlegette viszont a helyi sajtókorabeli cikkeit, sőt kiderült, hogy ezeknek a Békés megyei újságoknak – merthogy erről a vidékről van szó – nemcsak az ötvenes, hanem a negyvenes évekbeli befűzött köteteket is elég alaposan átnézte, és a helytörténetet is meg lehetőszen ismeri.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2024-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Dávid Anna
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrektor Hradeczky Moni
A kötetet Pintér József tervezte
A borítón Szüts Miklós: *A tótkomlósi Szárazér* (2007)
akvarell, papír, 40 × 50 cm
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9095
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4477-3